

έδω, πόσο σέ συλλογίστηκα. Έξω είναι οι αγαπημένοι μου ποιητές. Νά και στήν κώχη έσύ, διπλωμένος μέ τό μεταξι, πού τό ύφαναν από μεσκολούλουδα τά χέρια μου, σέ ώρες άνείπτου ρεμβασμού. Νά κι' έδω οι αγαπημένες εικόνες μου, νά και ή λήκυθος, δίπλα μου πάντα σέ όλες τις ώρες, πού δέχτηκε ως τώρα τά δάκρυά μου. Κι' αλαφροπατώντας τόν τραβάω σέ μιή κώχη σκοτεινώτερη, πού απλώνεται τεράστιο φυτό.

—Κάτω από δώ, του λέω ψιθυριστά, άνειρεύτηκα νά σου δώσω τό πρώτο φιλί. Πάνω στα μάτια τά έκστατικά, μέσα στις όλόφωτες, άνάμενες κόρες.

Κάποιο ώρολόγι έσήμανε, από κείνα πού χτυπούν μέσα μας, κι' έφυγε σιωπηλά έπως ήρθε. Τόν κατέδασα ως τό τελευταίο σκαλί, σφίγγοντας τό χέρι του, σά γιά νά κρατήσω τή απαλωσύνη και τή ζεστασιά του.

Και στολισμένη, έπως είμουν, βασιλικά, ξανάρχισα τόν περίπατό μου στις έρημικές κάμαρες, πού τώρα τις φώτιζε κάποιο παράξενο φεγγάρι.

ΕΙΡΗΝΗ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΕΣ»

ΤΑΞΙΔΑΚΙ

Στό Δάσκαλό μου
ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

«Μόλα σταθέντου» πρόσταξε πιθώντας ό βαρχάρης
Στήν πρύμνα, και λασκάροντας τή σκάτα τού παννού.
Πού τό μελτέμι: όλόγιομο φούσκωνε και λυράρης
Στά ξάρτια τρελλοσφύριζε μέ λάλον άηδονιού.

Ή ψαροπούλα δργώνοντας τ' άφρόκυμα κυλούσε
Μονόπαντα, όλόλευκη σά μύλου ώραίο φτερό
Και στις φουρκάλες τό κουπί άπόρφανο βογγούσε
Κ' ή θάλασσα μάς μπουχίζε μέ τ' άρμυρό νερό.

Πέρα στήν πύρα καθιστή στα μεταξένια βρόχια
Μέ συντροφιά κυκλόφερτη καμάκια και γυαλι
Στου πάθου μάς οδήγαγε τά δροσοπρωτοδόχια
Τις ξέρες άποδιώχνοντας, παρθένα ώραία, καλή.

Μπαρούμα δέν έδέσαμε στο πετρωτό άκρογιαλί,
Μεσ' τό νερό ως τό γόνατο, ή κόρη τήν κρατά
Και μάς στούς ώμους καθιστούς μάς βγάζει άγάλι-άγάλι
Γερόλυκος και στή στεριά σά φύλλα μάς πετά.

Με φλούδι κεύκων άναψν πυρή φωτιά τό βράδι
Και σιάκανε και φάγαμε ζουμι και κακαδιά
Κι' όλη τή νύχτα φώτιζε μέσ' τό πηχτό σκοτάδι
Λυχνάρι φεγγοφύτιλο της κόρης ή ματιά.

Μούλκι Σαλαμίνας.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

29/VII/915.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ

[Ο 'Αγης και ή Ρωξάνη άφου σπάσανε τις άλυσίδες των άσχημων και των μικρών, ώραίοι στήν άλήθειά τους, στήν 'Αγάτη ύψώθηκαν Νικητές στο μεγάλο θαμα, τή μεγάλη Χαρά. Τό σπίτι τους κοντά στη θάλασσα τόχτισαν, τή θάλασσα πού συμβολίζει γιά τόν 'Αγη τ' άτέλειωτο κύλημα της ζωής και τουθανάτου, ό,τι δέν είναι ό βαθύτερος πόθος πού τή μισά αλλά πού περιέργα τόν γοιτεύει, πού τόν έδενε από τότε πού σέ στιγμή αστόχαστης παραφοράς της είχε ρίξει τό δαχτυλίδι της αγάπης, και πού νικημένη τώρα τόν ρωτά τους νανουρίζει. Μά ό ρυθμός παραμονεύει: ως τόσο χωρίς όμως νά τ' όμολόγησαν άκόμα ούτε και στον έαυτό τους, σάν πιά άδύναμο τ' άκουσαν τό τραγούδι της ψυχής τους. Και μακριά στα ξένα πέθανε ό 'Αντρέας, τό παιδί της Ρωξάνης και του πρώτου της άντρα, πού δέν τό θέλησε μαζί τους ό 'Αγης. Ή Ρωξάνη άκόμα δέν τό ξέρει: όμως τώρα πού γεννήθηκε τό δικό τους τό παιδί, είναι ένας μήνας τώρα, τ' άψευδάστο παιδί, όπως ύέλουν νά τό πιστέψουν, τώρα πού είναι ή Ρωξάνη δυνατή θά της πει ό 'Αγης τήν άλήθεια. Θά της τήν πει μέ μιή έλπίδα, ή μάλλον μιή επιθυμία τρελλή στήν άμφιβολία του, και πάλι νά νικήσει ή αγάπη. Άφάνταστη τώρα, τήν έλπίδα, έπεράνω του παιδιού της, της τελευταίας θύμησης του άσχημου του περασμένου, νά τόν αγαπήσει ή Ρωξάνη. Έχουν πιά μείνει μόνοι. Έξω ό ήλιος βασιλεύει].

Μέρος Γ'. Σκηνή τελευταία.

ΑΓΗΣ

(Παίρνει τό χέρι της Ρωξάνης: τό δαχτυλό της δένει ένα άπλό, παιδικό δαχτυλίδι).

Τό παλιό μου δαχτυλίδι, Ρωξάνη.

ΡΩΞΑΝΗ

'Αγη, έγώ, γιατί σ' έσπρωξα έγώ νά ρίξεις τό δικό μου;

ΑΓΗΣ

Ή καρδιά μου γι' αυτό άπχυστα σου σιγολάει τό μεγάλο εύχαριστώ.

ΡΩΞΑΝΗ

'Αγη!

ΑΓΗΣ

Ό χωρισμός έπλασε τή δύναμή μας γιά τήν ώραία αγάπη: ή χωρισμός μάς ύψωσε Ρήγιδες στη μεγάλη νίκη.

ΡΩΞΑΝΗ

Ποτέ πιά δέ μιλήσαμε γι' αυτό.

ΑΓΗΣ

Μ' άπόψε πρέπει, γιατί αήτη είναι ή υπερκόσμια στιγμή: ήθελα κι' άγριοσκούλουδα άπόψε. (μ' όρμή)
Ρωξάνη, έλα τά νικήσαμε μες.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μαγεμένη σά νά ξαναλεί γνωστά λόγια).

Όλα σκούψαμε μπροστά στο νόμο γιατί ή όλότελη λευτεριά είταν πολύ εύκολη και θέλαμε νά νικήσουμε και τό νόμο πού τήν τρέμει τήν άλήθεια και κεί πέρα

στήν ἐκκλησοῦλα κοντά στή θάλασσα ἐλεύτεροι νικήσαμε κ' ἔσκυψε ὁ νόμος, ἔσκυψε ἡ θάλασσα, μπροστά σέ μᾶς. Κ' ἔπειτα ἀγναντεύοντας τὸν κόσμο ποῦ θὰ μᾶς εἶχε ἀγκαλιάσει, γιατί τοῦ φθάνει ἡ ἐπιφάνεια μόνο νὰ μὴ τὸν πειράζει, τὸν περιφρονήσαμε καὶ ζήσαμε μόνοι, ἀντάρτες. Προσφέροντας κάθε ἀλυσσίδα συντριμμένη στήν ἀγάπη ὑψώθηκαμε στήν ἀλήθεια μας. (μ' ἀγωνία ποῦ προσπαθεῖ νὰ τὴν κορῦει σέ μεγάλη ἐλπίδα). Καὶ τώρα ;

ΑΓΗΣ

(Μ' ἄθελι πικρία).

Τώρα σμιγμένοι στ' ὁμορφο φίλημα τῶν ψυχῶν, δὲ μπορούμε νὰ χαλάσουμε τὴν ἁρμονία, νὰ μὴ πλάσουμε τὸ πλέριο καὶ τ' ἀτέλειωτο χωρὶς ν' ἀντηχήσει δυνατότερος ὁ σκοπὸς ποῦ μᾶς νικά, κι' ἀπόψε, τὴν καρδιά τοῦ Στέφανου καὶ τῆς Νέλλης ἀφήσαμε νὰ σβύσει ἡ ἀλήθεια, ὥπως ἐσβύσε καὶ στὴς ἀδερφῆς σου, σὺν ξέχασε τὴν καρδιά. Κεῖνοι νίκησαν σὺν πόνεσαν γιατί τέτοιος εἶταν ὁ Πόθος τους. Ρωξάνη, μπορούμε νὰ σκοτώνουμε τὴν χαρὰ, ἀν πρέπει, ἀλλὰ ποτὲ τὴν ἀλήθεια· ὅταν πεθαίνει μέσα μας ἡ ἀλήθεια συντρίμματα μένομε.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μισσηκώνεται μ' ἀγωνία).

"Αἴ, σκοτώσαμε μεις τὴν ἀλήθεια ;

ΑΓΗΣ

Φοβηθήκαμε τὸ στιγμιαῖο πόνος πρὸς πολὺ ἀπὸ τὸ φέμα, σωπάσαμε τὴν στιγμή ποῦ ἔπρεπε νὰ μιλήσουμε κι' ἀφήσαμε τὸ μεγάλο ἐγκλημα νὰ γαίνει. Καὶ ξέρεις γιατί ; γιατί δὲν εἴμαστε τώρα ἀρκετὰ δυνατοί, γιατί δὲν τὴν κλείνομε αὐτὴ μέσα μας τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶδον πρὶν πῶς κατὰ πόνους στήν ἁρμονία, νιστάληγα τ' ὄνειρο τῆς σημάδας γιατί δὲ μοῦ ἔδινες δύναμη, δὲ μοῦ ἐφάνε πιά σὺ μόνο νὰ ξέρεις, τὴ θέλησα πρὸς πλάτεια τὴν ἀλήθεια, ν' ἀντηχήσει σ' ἕλο τὸν κόσμο, καὶ σὺ δειλιάσες, δὲ θέλησες, καὶ σήμερα ἀντήχησε πάλι : σὺν ἄλλοτε ὁ σκοπὸς τοῦ Φλοίσβου.

ΡΩΞΑΝΗ

"Ἐπρεπε νὰ εἶχαμε φύγει μακριά, μακριά ἀπὸ τὴ θάλασσα...

ΑΓΗΣ

"Ὁχι, τὸ σπίτι μας ὦρθε τὸ χτίσαμε ἀγνάντια τῆς. Τί ἀξίζει ν' ἀποφεύγει κανεὶς τὸν ἐχθρὸ του; πρέπει νὰ τὸν νικά...

ΡΩΞΑΝΗ

(Μ' ἐλπίδα ὥσπιν νὰ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀλλάξει μέσῃ τῆς)
Μ' ἀπὸ ἀπόψε δὲ θὰ φοβάσαι πιά νὰ φοβήθεις.

ΑΓΗΣ

"Ἦθελα νικῶντας τὴν τρικυμία νὰ πλάσω τὴν ἀτέλειωτη τέλει γαλήνη (προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσει ἀδιάφορα. Μὰ τώρα ἀρχίζω νὰ φοβερῶμαι πῶς τ' ἀφάνταστο εἶναι κι' ἀδύνατο.

ΡΩΞΑΝΗ

"Αδύνατο ;

ΑΓΗΣ

(Μ' ὁρμή).

"Ὁ ἥλιος ποῦ λάμπει τὸ μεσημέρι τοῦ καλοκαιριοῦ δλόχρυσος χάνεται τὸ βράδι. Ρωξάνη, εἶναι λιγότερο ὁμορφος γιατί βασιλεύει ;

ΡΩΞΑΝΗ

(Σιγά).

"Ὁχι.

ΑΓΗΣ

(Σκύβει στὰ λουλούδια).

Καὶ τὰ λουλούδια σου κύτταξε πῶς μαραίνονται. Τὰ λουλούδια αὐτὰ ποῦ ζώντας τὴν ὁμορφιά τους ἀνθισαν τὴ χαρὰ μας, εἶναι λιγότερο δυνατὰ, νικᾶν λιγότερο, γιατί μαραινόνται ;

ΡΩΞΑΝΗ

(Πρὸ σιγὰ ἀκόμη).

"Ὁχι... Δὲν περάσαμε σὺν τὸ θεῖο Χρῆστο ποῦ στιγμή δὲν ὑψώθηκε στὸν πόθο του· ζήσαμε ὠραῖοι στὴ μονακριβή στιγμή.

ΑΓΗΣ

(Γελά τραγικά).

Δὲν εἶναι περίεργο ὅταν ζῶμε ὁμορφα νὰ εἴμαστε καὶ τὰ φαντάσματα τῶν νεκρῶν ποῦ θὰ εἴμαστε αὐριο ;

ΡΩΞΑΝΗ

"Αἴ, πῶς μὲ τρομάζουν τὰ λόγια σου καὶ δὲ σὲ νιώθω δλότελα. (Τεντώνει μ' ἀπελπισία τὰ χέρια πρὸς τὸν "Αἴ).

ΑΓΗΣ

(Πολὺ θλιβερά).

Ναί, δὲ μὲ νιώθεις δλότελα. (Μ' ὁρμή). Τὲ θυμᾶσαι τ' ἀλλόκοτο τὸ παρὰ φύσιν ;

ΡΩΞΑΝΗ

(Ἀνατριχίλλει ὁ στήθος).

Τὸ δάκρι ; ναί. (Σιγά). « Ἀγκαλιάστηκαν στὴ Νίκη τὴν ἀφάνταστη ἀτέλειωτοι Ρήγιδα ».

ΑΓΗΣ

(Πικρά).

"Ἐτσι τόλγα ἐγὼ γιατί τὸ πίστευα. Μ' ἄκουσε τώρα τί ἔλεγε τὸ βιβλίον : (Μιλεῖ σὺ νὰ βιάσει μπροστά του γραμμένα λόγια). « Κοι σίμωτε μὲ τὸ αἷμα στήν ἀγάπῃ του. Μὰ δὲν εἶχε σπάσει τοὺς δεσμοὺς τοῦ ἀδύναμου κ' ἡ θύμωσιν τῆς ψευτιᾶς καὶ τοῦ ἀσχημοῦ τὸν ἀλυστέδανε καὶ σὺν εἶδε τὰ χέρια του ματωμένα λυγρὰ τὸν πιέζανε, δάκρυα κύλησαν στὸ αἷμα, καὶ σὺν τόλυσσε στὸ ἀγαλμα, τὸ ἀγαλμα συντρίφτηκε ». "Ἐτσι πάντοτε τὸ θέλει ἡ Μαύρα. (Βιαιά, βιαιά πικρία). Ρωξάνη, καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴς ἀδακριτες καὶ σὰ δάκρια στήν καρδιά σου αἰσθάνεσαι, τὰ μάτια σου θὰ τὰ σκορπίσουν. Δὲ θυμᾶσαι ποῦ σοῦ τὸ εἶπα κι' ἔλας τότε ;

ΡΩΞΑΝΗ

Δὲν ξέρω ἂν καὶ τότε σὲ εἶχα δλόβρα νιώσει. "Αἴ, δὲ σὲ νιώθω, δὲ σὲ νιώθω κοντά μου.

ΑΓΗΣ

Ὅστε καὶ τότε... (Μ' ὁρμή) μὰ τότε μὲ μάντευες καὶ σμιγμένες οἱ ψυχές μας ζοῦσαν τὴ μεγάλη χαρὰ καὶ νόμιζα πῶς τώρα... (Μὲ γέλιο φοριχτῆς πικρίας).

Μὰ βλέπεις δὲν εἶμαστε μὲς ἀψεγάδιαστοι γιὰ νὰ πλά-
σομε τ' ἀψεγάδιαστο, τὸ πλέριο... εἶναι ἀδιέξοδος ὁ
κύκλος τῆς κατάρας... Ἀγιάτρευτα ἀδύναμοι κι' ἀ-
νήμεροι πλασθήκαμε γιὰ τ' ἀτέλειωτο τοῦ λιόχτι-
στου ναοῦ, τίς καρδιές μας πάντοτε τίς κρατᾶνε εἰς ἀ-
λυσσίδες... ἔχει κι' ὁ γιός μας κάπιο σάπιο καὶ κά-
πιο ψέμα.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μ' ἀγωνία).

Κι' αὐτὸς θὰ ζήσει, θὰ χαρεῖ, θὰ πονέσει, θὰ νική-
σει, ἀ νικήσει, μιὰ στιγμή, θὰ δώσει ζωὴ σ' ἀδύνα-
μους κι' ἀγιάτρευτα ἀνήμερους, καὶ θὰ φύγει;

ΑΓΗΣ

(Μ' ἄβυθα πονεμένη ἀπορία).

Ρωξάνη! (Βαρεῖα παύση μ' ἀφάνταστη πικρία). Ἐ-
λεγα πὼς ἔταν πιὰ τίποτε κρυφὸ δὲ θὰ ἔμενε ἀνάμεσά
μας, ἔταν ὁλόφωτα θ' ἀγναντεύαμε ὁ ἓνας τὴν ψυχὴ
τοῦ ἄλλου, πὼς ἴσως ἀστόχαστοι γιὰ ὅ,τι δὲν εἶμαστε
μὲς πάλι ὥραιοι στὴν ἀλήθεια θὰ πλάτταμε τώρα τ'
ἀφάνταστο τὸ θᾶμα καὶ γι' αὐτὸ σοῦ τὰ εἶπα ὅλα τὰ
μεγάλα λόγια, μὰ τώρα ἀκούοντας πὼς ἀντιλαλοῦνμέσα
σου σχεδὸν δὲν τὸ πιστεύω πιὰ κι' ὁ ἀντίλαλος μοῦ
παίρνει ὁλοένα καὶ τὴ δική μου τὴ στερνὴ τὴ δύναμη.

ΡΩΞΑΝΗ

Ἄγῃ, πατήσαμε σὲ συντρίμμια· δὲν εἶμαστε ἄγνοι.

ΑΓΗΣ

(Μ' ἀπόγνωση).

Ρωξάνη, Ρωξάνη! (Μακρὰ παύση). Ἐνόσω πιστεύ-
ομε εἶμαστε πάντα ἄγνοι. Μ' ἀπόφαση, μ' ἀπέραντη
ἀγωνία ἀλλὰ καὶ θέληση κυττάζοντάς την στὰ μάτια
καὶ σφίγγοντας τὰ χέρια της μέσ' στὰ δικά του). Ἀ-
κουσέ με, Ρωξάνη· τώρα ποῦ σύμωσα στὸ μικρὸ φέ-
σιγξε ἄνεμος κ' ἔφερε τὸ Φλοῖσθο μέσα καὶ ξύπνησε
μὲ κύτταξε θλιβερά μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του
καὶ στὸ βλέμμα του γνώρισα τὸ βλέμμα τοῦ Ἀντρέα.

ΡΩΞΑΝΗ

(Σὰν ἔξαφνα νὰ νιώθει κείνο ποῦ ἄοριστα αἰσθάνετο
μὲ τρόμο ἀλλὰ καὶ χαρά. Θέλει νὰ λυθεῖ ἀπὸ τὰ
χέρια τοῦ Ἄγῃ μὰ δὲν τὴν ἀφίνει).

Ἄγῃ, ναι, ναι, τοῦ Ἀντρέα.

ΑΓΗΣ

(Τὴ φέρνει πιὸ κοντὰ του· πολὺ θλιβερά).

Πὼς χάρηκες σὰν ἄκουσες τ' ὄνομά του!.. (Μὲ βια-
σμένη φυσικότη) Ρωξάνη, ἔταν ἄρρωστος ὁ Ἀντρέας.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μ' ἀγωνία).

Ἄρρωστος ὁ Ἀντρέας;

ΑΓΗΣ

(Ἀφίνει βαρεῖα τὰ χέρια της νὰ πέσουν).

Ναι, ἄρρωστος πολὺ. Κανένας δὲν τὸ ἔμαθε, μόνον
ἡ Νέλλη. Τηλεγράφησα στὴ μητέρα σου νὰ μὴ σοῦ
τὸ γράψει. (Γελᾷ βιασμένα). Ἀρχίζα καὶ γὼ νὰ τρέ-
μω τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἤθελα νὰ ξέρεις (Μ' ἐπιτηδες

πολὺ βιασμένη σκληρότη, περήφανη, γιὰτὶ τόσο τοῦ
πονεῖ) πὼς βαριάρρωστος «μητέρα» φώναζε.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μὲ φοβία).

Ἄγῃ!

ΑΓΗΣ

Δὲν ἤθελα νὰ ξέρεις πρὶ γεννηθεῖ ὁ γιός μας, πρὶ
φθάσαμε στὸ στεφάνωμα τῆς δυνάμεις μας, ὅπως νόμιζα.
Ρωξάνη, θὰ τ' ἀγαπήσεις πολὺ τὸ παιδί μας γιὰ μένα
(Μὲ προσπάθεια γιὰτὶ δὲ θέλει, ἀλλὰ νικημένος ἀφοῦ
πρέπει), καὶ γιὰ κείνον.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μ' ἀγωνία καὶ θέληση).

Ὁ Ἀντρέας;

(Ἐχει πιὰ ἀπλωθεῖ σχεδὸν ὁλότελα ἡ νύχτα· ἀπέραντο,
βαρὺ, θλιβερὸ σκοτάδι).

ΑΓΗΣ

(Σιγὰ καὶ σοβαρὰ τὴν ἀρπάζει πάλι σχεδὸν μὲ βία ἀπὸ τὰ
χέρια καὶ τὴν κυττάζει ὁλόβαθα μέσ' στὰ μάτια μὲ τὰ
μάτια του ποῦ καίτ.

Ρωξάνη, ὁ Ἀντρέας πέθανε τὴν ἴδια μέρα ποῦ γεν-
νήθηκε ὁ γιός μας.

(Ἢ Ρωξάνη τὸν κυττάζει μ' ἀπόγνωση σὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ
νιώσει, ἔπειτα τῆς ξεφεύγει ἄγρια φωνὴ πόνου, ἀρπάζει
ἀπὸ τὸ στήθος της ἓνα μικρὸ «medaillon» κι' ἀρχίζει
νὰ τὸ φιλεῖ).

ΑΓΗΣ

Στὰ στήθια σου τὸν εἶχες! (Καὶ καρτερῶντας μ' ἀ-
γωνία τ' ἀναπόφευχτο σιγοψιθυρίζει) Ὁ ἥλιος βασι-
λεφε· τώρα εἶναι ὅλα σκοτεινά... Ρωξάνη, δὲ θὰ εἶσαι
πιὰ ἡ Νεράιδα ἡ καλὴ μου ἡ ὥραία. (Καὶ νὰ, ἀπὸ τὰ
μάτια τῆς Ρωξάνης πύρινα ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν τὰ
δάκρυα, λυγμοὶ τὴν πνίγουνε καὶ σωριάζεται στὸ δι-
βάρι: «Ἀντρέα, Ἀντρέα», κλαίει) Ρωξάνη! (Δὲν τὸν
ἀκούει καὶ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τὴν πλησιάσει). Τὰ δά-
κρυα, ὁ πόνος γιὰ τὸ περασμένο πλημμύρησε τὴν
καρδιά σου. Ρωξάνη, δὲ θὰ σὲ φιλήσω ποτὲ τὸ Φίλι τὸ
Ἀτέλειωτο (μὲ στερνὴ προσπάθεια στὴν ἀπελπισία του)
Εἶμαστε εἰς Μεγάλοι Νικητὲς κι' ὅς εἶναι ἀδύνατο τ'
ἀφάνταστο. (Καὶ σὰν τραβηγμένος ἀπὸ ἀνίκητη δύ-
ναμη ἀρχίζει νὰ φεύγει πρὸς τὴ σκάλα ποῦ στὴ θά-
λασσα φέρνει κυττάζοντας ἀκόμα τὴ Ρωξάνη καὶ τεν-
τώνοντας τὰ χέρια. Μ' ἄγριο ἀπογνωσμένο πόνο).
Ἀκουσε τὴ θάλασσα, ἀκουσε τὸ Φλοῖσθο. Μὲ τραβᾷ,
μὲ θέλει, ἀνίκητη τώρα ἡ θάλασσα μὲ παίρνει. Πε-
θαίνει ὁ Ρήγας! Σβύνουν στὸν ἀτέλειωτο σκοπὸ τοῦ
Φλοῖσθου καὶ τὰ δυνατότερα ἀκόμα τραγοῦδα, σβύ-
νουν, σβύνουν...

(Φεύγει, φεύγει μακριὰ ἀπὸ τ' ἀδύνατο τὸ θᾶμα, τ' ἀφάν-
ταστο ἀγκάλιασμα, ὁ Φλοῖσθος τραγοῦδᾷ ἀδιάφορα τὸν,
αἰῶνιο ἀδιάκοπο σκοπὸ του κ' ἡ αὐλαία πέφτει σιγὰ
πολὺ σιγὰ, θλιβερά, πένθιμα).

ΒΛΑΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ